

[Ingolf Knudsen]

sindvis af HF-stile, som netop behandler disse emner. Og denne type emner er gængse både ved studenter- og HF-eksaminer. Ser man på lister over nyudgiven og anvendt undervisningslitteratur, vil sådanne emner være på hitlisten. Lige så uvidende om den praktiske skolehverdag må forfatterne være, når de tror, at skoleelever på trods af den meget, meget høje procent, der har erhvervsarbejde, kun kender indsævede, teoretiske klasserum. Det virker, som om U 90 med Don Quijotes heltemod løber stormløb for at slå døre ind, der i årevis har stået på vid gab.

Tredje punkt: Lysenko troede på muligheden af at skabe en ny mennesketype. I perioder har det danske socialdemokrati gjort noget tilsvarende. Det drejer sig om begrebet lighed. Side 336:

»Uddannelse må medvirke til at skabe hele mennesker, der kan fungere i alle livssituationer.«

Den drøm om hele mennesker er måske smuk, men resultatet bliver så uendelig nemt hule mennesker, systemaccepterende og systemaccepterede facadeprodukter med moderigtigt design.

Om lighedsidealet som politisk bestemt værdigrundlag har mindretallet, Knud Øllgaard, side 353 udtalt sig tydeligt, og begrebet hører med rette til det mest debatterede. Det er utroligt, at man stædigt mod alle erfaringer kan fastholde troen på miljøets totale dominans over arven på trods af biologiske kendsgerninger. Selv om faktum er, at miljøet spiller mindre rolle end arven, skal resignation naturligvis ikke blive resultatet. Tværtimod skal alle sejl sættes til for at udnytte og videreudvikle alle miljøbaggrunde maksimalt. Men det er uhørt menneskeforagende at fastholde som ideologi, at enhver har mulighed for at blive Muhammed Ali eller Niels Bohr, hvis blot man træner nok. Det er ondt og frustrationsfødende, og det er snævert diskriminerende og på længere sigt samfundsskadeligt i lighedens navn at forbyde fremvæksten af nye Niels Bohr'er, Villy Sørensen'er eller Elvis Presley'er for den sags skyld.

Fjerde punkt: 1960erne var fyldt med pædagogiske eksperimenter ud fra motivations-synspunkterne. De var væsentlige, og de var velkomne. Et tiår efter er man rundt i verden, eksempelvis i USA, Kina, Sverige eller

hos Labour i England, i fuld gang med at vurdere erfaringerne og herudfra foretage justeringer, ikke mindst under hensyn til, at på eksperimenternes ulempe side står et voksende antal funktionelle analfabeter med indsævede livsmuligheder. Tør vi fortsætte pædagogiske eksperimenter til benefice for pædagoginteresser med sådanne omkostninger? Det er spørgsmålet. Og det spørgsmål stiller U 90 ikke. Tværtimod. Ubekymret fortsætter man slavisk i 1960ernes spor og reagerer surt reaktionært på progressive tanker om, at basisviden er nødvendig, og at ikke alle er eller bør blive robotagtigt ensartede.

I 1974 talte jeg for, at en samlet plan over fremtidens undervisningssystem i Danmark skulle udarbejdes. Nu foreligger den. Navnet er U 90. Det kræver en politisk kraftanstrengelse, hvis bogstavet U skal forandres fra betydningen utopi til betydningen uddannelsesrealitet.

Ebba Strange (SF):

Jeg kan ikke rigtig lade være med at starte med at kommentere den sidste taler, for jeg har siddet i denne sal hele dagen og bl. a. diskuteret retsplejelov og haft den store fornøjelse at høre hr. Ingolf Knudsens gode partifælle forsvare systemerne i dette land ud over alle grænser og stille ændringsforslag til vores retsplejelov, der skulle forsvare systemerne, men nu har vi altså fået systemkritikeren par excellence, hr. Ingolf Knudsen, i det samme parti. Det er jo interessant.

I øvrigt er jeg også selv lidt usikker på, hvad det egentlig er, vi skal debattere i dag, og hvad U 90 egentlig er. Vi skal, så vidt jeg kan forstå, både diskutere U 90 og ministerens redegørelse om U 90. I modsætning til de seneste ordførere, der har givet ministeren megen skældud, synes jeg, at det, der karakteriserer ministerens redegørelse, er, at hun tager en del forbehold over for den plan, der er lagt frem. Jeg synes også, den er svær at debattere ud fra, fordi vores virkelighed ser så helt anderledes ud end det, man har beskrevet. Man prøver at beskrive virkeligheden, men når man så kommer til det, man gerne vil lave i fremtidens uddannelsessystem, har jeg så forfærdelig svært ved at få det til at falde i hak med den danske virkelighed.